

mann), som udtalte sig derhen, at, naar Lovforlaget ikke indeholdt en Bestemmelse, der hjemlede det Modsatte, kunde det umulig ved Anvendelsen af Straffebestemmelserne antages, at de kunde bringes til Anvendelse paa Andre end den egentlige Gjerningsmand. Det maa jo indrømmes, at det er et ikke uvæsentligt Spørgsmaal, som her er blevet reist af det ærede Medlem, og jeg skulde have ønsket, at det var blevet reist paa et tidligere Stadium. Nu ved 3die Behandling at vove sig ind paa hele dette Spørgsmaal og stille Vædringsforslag til dets Afgjørelse, har Udvalget ikke anset for heldigt, gaaende ud fra, at det ved en 3die Behandling bør undgaas at komme frem med Vædringsforslag af en større og mere indgribende Betydning, og at det vilde være saa meget mere misligt her, som der ikke kunde være Tale om nogen kortsattet indskudt Bemærkning om Ansvarlighed eller Ikke-Ansvarlighed, hvilket er erkjendt af det ærede Medlem selv, idet han den Gang bemærkede: „Derfor mener jeg, at, vil man indføre en saadan Bestemmelse om Husbondens Ansvar, saa kunde det i alt Fald kun strække sig til Bøder, og det synes mig endog kun til ringere Bøder“. Vi maatte altsaa have vovet os ind paa et ganske nyt Forslag af saare disputabel Bestaafenhed, og det have vi troet ikke at burde gjøre. Men idet vi gaa ud fra, at det ærede Medlems Anskuelse er den rette, saaledes som den nu er gjengiven ved Citater af hans Foredrag, nemlig at, naar der ikke staar Andet, kan der ikke idømmes Straf for Dyendets Handlinger paa det her ommeldte Omraade, have vi dog troet at burde foreslaa en mindre Forandring. Naar der i § 11, næstsidste Stykke, staar: Den, der tværer sine Husdyr paa det til en offentlig Vej hørende Terrain, eller som forsætlig tværer dem saa nær, at de kunne naae ind derpaa, o. s. v. og man som sagt erkjender, at Husbonden ikke kan straffes, naar hans Karl har udført Tværingen, saa vil Følgen være, at der i dette Tilfælde ikke vilde være Noget, der kunde straffes, idet Husbonden ikke kunde straffes efter det nævnte Synspunkt, og Dyendet ikke kunde straffes, fordi det ikke var dets Husdyr. Det kunde man ikke godt lade blive staaende

saaledes, og derfor have vi stillet dette Forslag under Nr. 2 til § 11, medens vi i Dvrigt ikke have villet vove os videre ud i denne Sag. — Vædringsforslaget Nr. 4 er en Lovning af et tidligere Vædringsforslag, der er taget tilbage saavel som de øvrige til dette Afsnit stillede Forslag. Det blev under 2den Behandling fremdraget fra enkelte Sider, at det kunde være tvivlsomt, om Straffebestemmelsen i § 11 næstsidste Stykke kunde anvendes, naar det vedkommende Dyr ikke var optaget. Jeg for mit Vedkommende anser det ganske vist ikke for tvivlsomt, men efter hele Situationen er det samlede Udvalg gaaet ind paa at foreslaa det udtrykkelig tilføiet, hvilket i alt Fald ikke kan skade. Den anden Lovning, der er bleven tilbage af det tidligere stillede Forslag, er den, at de Forseelser, som ere omtalte i næstsidste Stykke i § 11, ikke skulle kunne straffes med Fængsel, men kun med Bøder. Dette Forslag haabe vi maa finde Thingets Tilslutning; thi vi tro, at det ikke er ubegrundet ikke at stille disse Brud paa Veifreden aldeles lige med de tilsvarende Brud paa Markfreden; saaledes vare de jo stillede i det oprindelige Lovforslag. Om ogsaa Domstolene havde noget Spillerum, giver selve Lovforlaget ingen Anvisning paa at gjøre nogen Forffjel. Jeg skal, hvis der kommer Indvendinger imod dette Forslag, tillade mig at gaa nærmere ind paa det; for Tiden skal jeg ikke anføre Videre derom. Udvalget er imidlertid ved paany at tage det næstsidste Stykke af § 11 under Forhandling blevet opmærksomt paa en ikke uvæsentlig Feil i det oprindelige Lovforslag, som vi beklage er bleven staaende ved anden Behandling. Det hedder i Lovforlaget, som det blev forelagt, og som det blev vedtaget ved anden Behandling i § 11 næstsidste Stykke, at de der ommeldte Forseelser straffes med Bøder eller Fængsel. § 25 i Straffeloven er i disse Dage bleven opretholdt i de Herrers Grindring, og jeg kan derfor forudsætte, at den er bekjendt. Det er for Dvrigt ikke alene ved Indholdet af § 25, der turde finde en analogisk Anvendelse udenfor Straffelovens Omraade, men allerede ved Bogstaven givet, at, hvor der som Straf er fastsat „Fængsel“ uden nærmere Betegnelse,